ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. T. P.,** zast. JUDr. Hugem Körblem, advokátem, se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji,** se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnam, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2020, č. j. 1910-2/2020-HANOKO, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2021, č. j. 17 A 103/2020 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím označil žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty za nepřijatelnou s odůvodněním, že žalovaný v daném kalendářním měsíci již přijal maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze podat v rámci vládou schváleného programu, nebo maximální počet ostatních žádostí o zaměstnaneckou kartu podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu v rozhodném znění (dále též „nařízení vlády"), a dle § 169h odst. 4 ve spojení s § 181b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců").

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž uvedl, že respektuje oprávnění vlády České republiky stanovit kvóty pro přijetí žádostí o pobytová oprávnění v České republice. Problematické jsou však konkrétní počty stanovené nařízením vlády. Vláda sice může počty žádostí omezit, to však neznamená, že může tyto počty stanovit svévolně, v rozsahu 0 až nekonečno. Ačkoli je formálně právní úprava kvót legální, obsahově je tato úprava protiprávní. Omezení žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání na počet 0, tedy v podstatě vyloučení tohoto pobytového oprávnění konkrétní skupině cizinců je diskriminační a protiprávní. Rovněž omezení počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu na 200 ročně, a to včetně kvalifikovaných pozic, je diskriminační a protiprávní. Takovéto nastavení brání určité skupině lidí ve výkonu jejich práv, a to i při respektování svrchovaného postavení České republiky jako státu v rámci cizineckých záležitostí. Žalobce pak v žalobě shrnul statistické údaje o počtu ukrajinské a vietnamské národnostní menšiny na území České republiky, přičemž z tohoto vyvodil nepoměrné nastavení kvót, které je v zásadní nerovnováze se sociologickou skladbou menšin žijících v České republice. Nastavení kvót umožňuje občanům Ukrajiny, kterých je na území České republiky zhruba dvakrát více než občanů Vietnamu, podat dvě stě dvanáctkrát více možných žádostí o zaměstnaneckou kartu. Zákonodárce správně zmocnil moc výkonnou ke stanovení kvót. To však neznamená, že vláda České republiky jako představitel moci výkonné může kvóty určit naprosto libovolně, neboť musí respektovat určitá pravidla. Je na místě, aby správní soud tyto kvóty nerespektoval a uložil žalovanému povinnost přijmout žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

[3] Městský soud v Praze označeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když rozhodl o nepřijatelnosti žádosti žalobce. Není v kompetenci žalovaného, aby posuzoval, zda je nařízení vlády „spravedlivé“ nebo není. Úprava kvót v citovaném nařízení vlády je vyjádřením bytostně politické úvahy. Otázka rovnovážnosti ve vztahu k demografické skladbě menšin v České republice tak není otázkou právní, kterou by se soud mohl zabývat a již by mohl hodnotit z hlediska souladu podzákonného právního předpisu se zákonem. Ostatně Ústavní soud setrvale judikuje, že neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci. Žalobce se dovolává diskriminace jednak ve vztahu k státním příslušníkům Ukrajiny, jednak z hlediska toho, že stanovení kvót umožňuje žádat o pobytové oprávnění jen pro občany Vietnamu určité kvalifikace. V žádném z těchto případů ovšem nelze tvrdit, že by se jednalo o subjekty ve stejných situacích. Občané Vietnamu nejsou ve stejné situaci jako občané jiných třetích zemí, např. Ukrajiny. Stejně tak nelze za diskriminační považovat, jestliže stát umožní o určitý typ pobytového oprávnění žádat jen osobám disponujícím určitou kvalifikací. Takové oprávnění České republiky plyne z její státní suverenity a z ní vyvěrající možnosti určovat, kteří cizinci mohou vstupovat na její území a pobývat na něm.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které namítl nesprávné posouzení nastavení kvót městským soudem. Městský soud není dle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán nařízením vlády jako podzákonným předpisem,

a měl tak při hodnocení nastavení kvót nařízení vlády ignorovat a přikázat žalovanému povinnost přijmout žádost stěžovatele. Ochrana ze strany moci soudní se má v tomto případě vztahovat i na obsah nařízení vlády. Nemá se vyčerpat tím, že nařízení vlády bylo přijato v řádném legislativním procesu či tím, že bylo přijato na základě výslovného zmocnění. Kvóty nastavené nařízením vlády jsou nastaveny diskriminačně a v rozporu s právem. Nelze souhlasit s městským soudem, že k diskriminaci nemůže dojít, protože se jedná o subjekty v různých situacích. Stěžovatel jako vietnamský občan má podle nastavených kvót dvě stě jedenáctkrát menší šanci podat žádost o zaměstnaneckou kartu oproti například ukrajinskému občanovi. Ve všech případech, lhostejno, zda jde o Ukrajince, Vietnamce, či Arménce, se jedná o stejnou skupinu osob – cizince – které kvóty stanovené Českou republikou rozlišují podle jejich státního občanství.

[5] Nastavené kvóty jsou nesprávné též z toho důvodu, že 200 možností vietnamských občanů ročně požádat o pobytové oprávnění v podobě zaměstnanecké karty, a to vše v programu kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál, již není regulací počtu, ale fakticky zamezením práva požádat o pobytové oprávnění. K takovému radikálnímu kroku by musela mít Česká republika speciální důvod, například bezpečnost země, kterýžto důvod však tato nemá a ani ho nikdy nespecifikovala. Pokud vláda v důsledku svého zmocnění nastavila extrémně nízké kvóty, nemůže soud upustit od ochrany s argumentem, že vláda uvedené množství stanovit mohla a že tak neučinila diskriminačně. Nařízení vlády tedy není obsahově v souladu s vůlí moci zákonodárné vyjádřené v § 181b zákona o pobytu cizinců. Ne vždy může soudní moc používat názor v podobě absence veřejného subjektivního práva cizince na cokoliv. V řešeném případě není na místě konstatovat, že cizinec nemá veřejné subjektivní právo podat žádost o pobytové oprávnění. Nastavení kvót je v zásadní nerovnováze se sociologickou skladbou menšin žijících v České republice a jako takové je nesprávné.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel nespecifikoval, v čem spatřuje nezákonnost, tj. v čem konkrétně spatřuje rozpor mezi nepřijetím žádosti a platnou právní úpravou. Městský soud právní otázku posoudil správně. Nelze shledat jakoukoliv spojitost mezi demografickou skladbou České republiky a nařízením vlády, natož pak spojitost s usnesením o nepřijatelnosti žádosti. Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníků třetích zemí pracovat na jejím území. Není v pravomoci zastupitelských úřadů hodnotit povahu zákona, kdy správní orgány v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy postupují jen v mezích a na základě zákona. Zákon o pobytu cizinců v souladu s čl. 36 odst. 4 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod definoval meze výkonu práva na spravedlivý proces. Kvóty pro žádosti o povolení k pobytu za výdělečnými účely jsou stanoveny ve vztahu k jednotlivým zemím na základě faktorů, jako je například poptávka po zaměstnancích z konkrétní destinace u tuzemských zaměstnavatelů, migrační a bezpečnostní rizika apod., které jsou ve vztahu k občanům jednotlivých států rozdílné. Předmětné kvóty nejsou diskriminační. Odpovídají vymezení migračních potřeb České republiky a s nimi spojených rizik. Rozlišování mezi občany třetích zemí na základě jejich státní příslušnosti je jedním ze základních pilířů vízové politiky. Institut zaměstnanecké karty je nenárokovým pobytovým oprávněním, které je vydáváno ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců. Cizinec tak nedisponuje právem na toto pobytové oprávnění.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Z výše provedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatel kasační argumentací brojí proti obsahu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., konkrétně ve vztahu ke stanovení kvót pro maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu v Hanoji.

[10] Dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců, *v případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti.*

[11] Dle § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo zaměstnaneckou kartu.*

[12] Dle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*

[13] Dle přílohy č. 2 k nařízení č. 220/2019 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2020, činí maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku na Velvyslanectví ČR v Hanoji celkem 200, přičemž všechny připadají na žádosti v rámci Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál.

[14] Nejvyšší správní soud předně připomíná závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. „*Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení*

správního orgánu, nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (srov. podobně např. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, čj. 1 Azs 2/2019 - 54, body 37 a 38, nebo ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 Azs 74/2019 - 31, bod 20). (...) [C]*izinec nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (1 Azs 2/2019, bod 36). Rozhodování o takovýchto žádostech musí být prosto svévole, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57, srov. též bod 101 tamtéž)*" (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47).

[15] Ve vztahu k námitkám stěžovatele, že měl městský soud odhlédnout od nařízení vlády a toto neaplikovat pro jeho diskriminační povahu, Nejvyšší správní soud podotýká, že při aplikaci podzákonného právního předpisu (v daném případě nařízení vlády, jímž byly stanoveny předmětné kvóty) nemůže soud pominout ústavní imperativ vyplývající z čl. 95 odst. 1 Ústavy, tj. povinnost (v mezích žalobcem uplatněných námitek) zkoumat, zda podzákonný právní předpis není v rozporu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu. Pokud by takový rozpor existoval, soud by v konkrétní věci nemohl takový podzákonný právní předpis aplikovat (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 269/05). *„Nařízení je podzákonným právním předpisem a musí být vydáno na základě a v mezích zákona. Tato zásada je vyjádřena v čl. 78 Ústavy a vychází z podstaty dělby moci. Výkonná moc tak nejen, že nesmí bez výslovného dovolení zákonodárce stanovit nic dalšího či nového o právních vztazích nebo jiné materii upravené zákonem, ať již shledaná mezera v zákoně se stala nedopatřením nebo záměrně (zákaz úpravy* praeter legem*), ale i tehdy, je-li jí výslovně dovoleno vydat nařízení k provedení zákona, může být provedeno jenom to, co zákonodárce výslovně označil. Zpravidla výčtem jednotlivých zákonných ustanovení shrnutých v ustanoveních zmocňovacích, anebo přímo v jednotlivých ustanoveních zákona, někdy oběma způsoby současně, ale nic jiného. Konečně, a to zejména, už pojmově z výrazu „provedení zákona" plyne, že nařízení nesmí zákonu odporovat, nesmí jít* contra legem. *Pro doplnění se poznamenává, že vláda k vydání nařízení zákonné zmocnění sice nepotřebuje (její zmocnění je generálně založeno v čl. 78 Ústavy), nicméně i nařízení vlády musí respektovat účel („k provedení zákona") a zákaz úpravy* praeter legem *(„v jeho mezích"). Právní život však nezřídka přináší situace, kdy dojde k vydání nařízení, které, nebo častěji některé z jeho ustanovení, se neopírá o výslovné zákonné zmocnění, nebo takové zmocnění překračuje, anebo úprava jde „nad zákon" (tzn. je upraveno něco, co by vyžadovalo zákonnou úpravu, která však chybí) nebo proti němu (např. jsou upraveny podrobnosti při plnění povinnosti, o které zákon vůbec nemluví a nelze ji z něj dovodit, případně takovou povinnost nařízení samo stanoví, resp. odpírá, oslabuje či podmiňuje subjektivní oprávnění, aniž by to zákon umožňoval). V uvedených situacích, tedy tam, kde se dostává do rozporu zákon s nařízením, je postavení soudu výjimečné v tom, že na rozdíl od orgánu exekutivy je vázán pouze zákonem. Jen on je oprávněn nařízení v takovém případě nerespektovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy) a použít pouze zákon. Smyslem tohoto přezkumu není abstraktní přezkoumání*

zákonnosti a jeho zrušení. Soud rozhoduje pouze o neaplikovatelnosti podzákonného předpisu či jeho určitého ustanovení v projednávané věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, čj. 6 A 100/2002 - 74, č. 449/2005 Sb. NSS)" (rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2009, č. j. 7 As 32/2009 - 69, č. 2014/2010 Sb. NSS, podtržení doplněno). Jak k tomu dále uvedl Ústavní soud (nález č. 96/2001 Sb.), na nařízení vlády „*je kladen požadavek, aby bylo obecné a dopadalo tedy na neurčitou skupinu adresátů, neboť Ústava zmocňuje k právní úpravě, nikoli k vydání individuálního správního aktu. Před excesy moci výkonné pak ochraňuje bariéra věcí vyhrazených k regulaci toliko zákonům (tzv. výhrada zákona). Ústavní vymezení odvozené normotvorby exekutivy spočívá na následujících zásadách: nařízení musí být vydáno oprávněným subjektem, nařízení nemůže zasahovat do věcí vyhrazených zákonu (nemůže tedy stanovit primární práva a povinnosti), musí být zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (musí být tedy otevřen prostor pro sféru nařízení).*"

[16] Nutno podotknout, že stěžovatel nikterak nerozporoval zákonný podklad pro vydání předmětného nařízení, naopak, kompetenci vlády k vydání předmětného nařízení výslovně připouštěl. Městský soud se pak správně zabýval tím, zda nařízení vlády č. 220/2019 Sb. stanovilo příslušné kvóty způsobem představujícím nezákonnou diskriminaci vůči státním příslušníkům Vietnamu. Takovou nezákonnost přitom zcela správně neshledal. Jak přiléhavě konstatoval městský soud, právní úprava by byla diskriminační za situace, kdy by různým subjektům ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti na základě zakázaných kritérií (diskriminace přímá), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (diskriminace nepřímá).

[17] Nastavení kvót v předmětném nařízení nelze považovat za nezákonnou diskriminaci, tj. konkrétně dle tvrzení stěžovatele diskriminaci občanů Vietnamu ve srovnání s občany Ukrajiny, resp. mezi osobami s různou kvalifikací. Předně je třeba zdůraznit, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva na vstup na území a jejich práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá již z různých smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou, resp. s Evropskou unií. Rozhodné unijní právo, tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (která je implementována příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců upravujícími zaměstnaneckou kartu), zapovídá diskriminaci na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických vlastností, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politických nebo jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, postižení, věku nebo sexuální orientace. Pokud čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv EU hovoří o zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, má na mysli diskriminaci mezi občany Unie na státní příslušnosti k některému z členských států EU. Stejně tak nezakazuje rozlišování mezi občany různých cizích států ani (česká) Listina základních práv a svobod (srov. její čl. 3 odst. 1). Obdobně není diskriminační, pokud stát odlišně upravuje právo žádat o určitý typ pobytového oprávnění osobám disponujícím určitou kvalifikací. Takové osoby vůbec nelze považovat za osoby ve srovnatelném

postavení. Bezpředmětná je rovněž stěžovatelova argumentace založená na národnostních menšinách v České republice, neboť stěžovatel není příslušníkem národnostní menšiny v České republice a ani to netvrdí. Pokud stěžovatel uvádí příklad *ad absurdum* o možném stanovení kvót dle pohlaví žadatelů, je třeba to odmítnout, neboť to by bylo v rozporu s právě uvedeným zákazem diskriminace na základě pohlaví. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s argumentem stěžovatele, že omezení přijatých žádostí vietnamských občanů o zaměstnaneckou kartu na 200 ročně je fakticky znemožněním podat takovou žádost. Jedná se o nezanedbatelný počet pobytových oprávnění tohoto typu vyhrazených pro občany Vietnamu.

[18] Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy „*Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS; i zde samozřejmě míněno v mezích závazků vyplývajících z unijního právo, jakož i z ústavního pořádku ČR). Zdejší soud tedy nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že žadatelé o pobytové oprávnění z Vietnamu, jsou nezákonně diskriminováni. Nejvyšší správní soud k tomu dále poznamenává, že umožňuje-li čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členským státům „*stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné* “, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též čl. 8 odst. 3 již citované směrnice 2011/98/EU, dle kterého „[ž]*ádost může být považována za nepřípustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována*.“ Právní úprava obsažená v § 169h odst. 4 a § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. v posuzovaném prováděcím nařízení vlády, tedy představuje implementaci shora uvedených ustanovení unijního práva.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzovaném případě neshledal důvod k postupu dle čl. 95 odst. 1 Ústavy věty za středníkem ve vztahu k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., neboť nezjistil, že by bylo vydáno v rozporu se zákonem. Městský soud tedy věc po právní stránce posoudil správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu